

Формування педагогічної толерантності вимагає від викладача розвитку таких якостей і вмінь:

- інтерес до студентів і до роботи з ними, наявність потреби і умінь спілкування, товариськість, розвинені комунікативні якості;
- здатність до емоційної емпатії і розуміння людей;
- гнучкість, оперативно-креативне мислення, що забезпечує йому вміння швидко і правильно орієнтуватися в мінливих умовах спілкування, швидко змінювати мовленнєвий вплив залежно від ситуації спілкування, від індивідуальних особливостей студентів;
- вміння відчувати і підтримувати зворотний зв'язок у спілкуванні;
- вміння управляти собою, своїм психічним станом, своїм тілом, голосом, мімікою; вміння управляти настроєм, думками, почуттями; вміння знімати м'язові затиски;
- здатність до спонтанності спілкування, тобто не до підготовленої заздалегідь комунікації, а до імпровізації;
- вміння прогнозувати можливі педагогічні ситуації, ймовірні наслідки своїх педагогічних впливів;
- хороші вербальні здібності: культура і розвиненість мови, багатий лексичний запас, правильний підбір мовних засобів;
- володіння мистецтвом педагогічних переживань, які являють собою сплав життєвих, природних переживань педагога і педагогічно доцільних переживань, здатних вплинути на навчальну діяльність і поведінку студентів у потрібному напрямку;
- здатність до педагогічної імпровізації, тобто вміння застосовувати різноманітні засоби впливу (переконання, навіювання, зараження, застосування різних прийомів впливу, «пристосувань» і «прибудов»).

Наявність у викладача цих якостей значно підвищить ефективність організації і здійснення навчального процесу.

О. М. Лук'янова

ПРОБЛЕМИ ПЛАГІАТУ В СУЧАСНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Інтернет створив небачену досі можливість будь-кому в будь-якій точці світу доторкнутися до знань, які людство накопичувало тисячоліттями. Філософські трактати, наукові диспути й новітні теорії – все, за бажання, отримує користувач всесвітньої павутини. На перший погляд, це звучить як безсумнівне благо. Проте ні для кого не секрет, що одночасно з можливостями інтернет несе в собі багато загроз і вже сформував великий список проблем, актуальність яких важко перебільшити, серед яких плагіат посідає одне з перших місць.

Плагіат зумовлює зниження якості навчального процесу, поширення серед студентів не креативного, а механічного підходу до виконання

завдань. Це у свою чергу призводить до того, що значна кількість «спеціалістів» не мають жодного підтвердження своїх знань і навичок, окрім диплома, а це негативно позначається на загальному рівні кваліфікації вітчизняних працівників і заважає розвитку суспільства в усіх напрямках. Таким чином, плагіат, або інакше недостатня, низька оригінальність, є великою проблемою для сучасного студента чи науковця.

Університет має заохочувати студентів до навчання, формувати в них бажання висловлювати власні думки й самостійно виконувати роботи, досліджувати те чи інше питання за фахом.

Окремий ЗВО має намагатися самостійно формувати політику освітнього процесу у своїх стінах, ставити ті чи інші вимоги й перед тими, хто в ньому навчається, і перед тими, хто викладає.

О. Г. Дейнека

ДОБРОЧЕСНІСТЬ І ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ НАУКОВЦІВ

В умовах входження України до європейського всесвітнього простору дослідження академічної доброчесності як основи інтелектуальної власності потребує глибоких наукових досліджень.

Академічна доброчесність, як зазначають фахівці, це порядність у використанні інформації. Свобода вибору напрямків дослідження формує відповідальність щодо дотримання високих етичних стандартів.

Право інтелектуальної власності в Україні присвоюється згідно із законодавством. Це право є засобом захисту власних творінь.

Як відомо, академічна доброчесність є комплексним поняттям, яке описує своєрідний суспільний договір між академічною грамотою та її членами – студентами, викладачами та менеджментом. Вона базується на цінностях, з якими молода людина приходить до ЗВО, збагачує їх набір у стінах університету і не закінчується на порозі університету в той момент, коли випускник з його дипломом виходить у великий світ [1, с. 29]. Про це йшлося у дослідженнях видатного фахівця Ярема Бачинського.

Запобігання плагіату регламентується Законом України «Про вищу освіту» [2], а також ст. 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» [3].

Список використаних джерел

1. Бондар О. С. Академічна доброчесність як спосіб до захисту інтелектуальної власності науковців України: зб. наук. тез учасників наукового стажування для освітян «Академічна доброчесність». Варшава, 2019. С. 29.

2. Етос Українського католицького університету. URL: <http://ucu/adu/ua/files/2015/09/pamyatka-pzo-etos-uku.pdf>.